

LBRIS

We know
books

Emilia
Toma

EC EDITURA
CELESTIUM

Oradea | 2022

CUPRINS

PRIMA PARTE.....	7
M-am născut din iubire	7
Bisexuală reprimată singură la părinți	12
Nu trebuie să iubești oameni	21
2005	27
2013	35
2004	44
Singură.....	52
Premoniție	57
Iunie 2006.....	66
Decembrie 2004.....	70
1993.....	78
2010	83
Iunie 2006 bis.....	92
Iulie 2013.....	98
Fac ce n-a făcut mama	109
Iubire la oră.....	112
Adrian	120
Sexul de împăcare	125
Primul pas	130
Mai 2008	132
Toamna 2011.....	139
Visele Vandeii	143
Iarbă.....	148

2009	158
2006. Sfârșitul verii.....	165
Fucked-up	170
Nimeni nu aparține nimănui.....	173
Prea mult spațiu.....	177
Minciunile Vandei.....	181
Septembrie 2007	186

PARTEA A DOUA 192

20 mai 2013.....	192
Jurnal (2003–2004)	197
Defectă din fabrică	207
Hedona.....	215
Terapie.....	221
Tipare.....	224
O cauză pierdută	232
Prima dată.....	241
August 2013	245
O pauză	250
Garda jos	261
Cădere liberă	265
Planuri de viitor.....	271
Sevraj	276
Vindecare	284
Locul speranței	290
Final	300

PRIMA PARTE

M-am născut din iubire

M-am născut din iubire. Părinții mei și-au dorit ne-
spus să aibă o fată, iar în ziua în care m-am născut eu,
tata a sărit într-un picior de bucurie — așa-mi ziceau
— și a umplut casa de flori. Am fost o fetiță foarte con-
știincioasă. Și cuminte. Am știut, încă de mic copil, că
părinții mei erau mândri de mine și că mă iubeau mai
mult decât pe ei.

Pe tata l-am pierdut când aveam șaisprezece ani. Și
asta nu cred că m-a afectat prea tare. Față de mama,
care nu comenta niciodată nimic, după ce am mai
crescut, cu tata au cam început să iasă scânteii. Nu mă
lăsa să stau afară cât voiam, eram singura care avea
oră fixă de plecat de la zilele de naștere ale prietenelor
cele mai bune din generală și părea să nu îi convină
deloc ideea că adolescența bătea la ușă. Când eram în
clasa a șaptea mă îndrăgostisem de un băiat de a opta
și tata glumea că dacă mă sărut cu el mi se usucă buze-
le și o să-mi cadă. Dar pe mine glumele lui mă iritau ca
niște blesteme care s-ar fi putut împlini de-a binelea,
și chiar dacă nu aveau să îmi cadă buzele, ceva rău tot
avea să se întâmple. Nu găseam nici eu logica, dar pu-
nea pe umerii mei o presiune de neînțeles și invizibilă,

dar apăsătoare. Dintre glumele lui legate de mine și relațiile cu băieții, cel mai tare m-a iritat — și asta pentru o perioadă lungă de timp — aceea în care îmi spunea că eu ar trebui să-mi pierd virginitatea la vârsta de douăzeci și patru de ani. Îmi repeta asta ori de câte ori avea ocazia, sau, mai bine zis, când trăgea de el să găsească un context cică potrivit. Altfel, mă iubea foarte mult. Dar, cumva nu am reușit niciodată să îi înțeleg disperarea asta geloasă de a mă ține castă pe viață dacă era posibil. De când am început liceul tata a devenit din ce în ce mai exagerat, iar eu am început să îl urăsc din ce în ce mai tare pentru absurditățile de care, după cum vedeam la alți colegi, ceilalți părinți nu dădeau dovadă. Și cum față de colegi și prieteni ascundeam felul lui de-a fi, mama a fost cea nevoită să mă audă aproape plângând și spunând cât de mult îl urăsc, cu dinții încleștați și parcă dorindu-i moartea.

Când a murit tata, chiar dacă undeva acolo știam că tocmai urmează să îngrop și să ascund, poate pe viață, o durere mare, îmi spuneam în sinea mea *ai grijă ce-ți dorești, Vanda*. Și aveam o satisfacție ciudată dată de ideea că mie chiar mi se pot împlini toate dorințele, numai dacă mă concentrez mai mult pe ele, dacă e ceva ce mă afectează puternic și de care vreau să scap. Chiar dacă acel ceva poate fi chiar tatăl meu.

Mama era opusul lui. Era perfectă. Era o femeie de la țară, care l-a cunoscut pe tata când a început liceul.

S-a mutat la oraș să urmeze cursurile unui liceu bun și, ca să evite naveta, s-a dus în gazdă la cei ce aveau să-i devină socri zece ani mai târziu.

Era o femeie pură, transparentă, liniștită, pentru tata poate chiar prea ștearsă. Știu povestea lor de la amândoi, dar de la tata am ceva mai multe detalii. Știu că el a fost un băiat precoce, apoi un tânăr bărbat foarte frumos. În plus, era foarte citit și matur, ajungând astfel să își cucerească multe dintre profesoarele mai tinere pe care le avea în liceu. Vorbea frumos, trimitea poezii, scria cele mai minunate scrisori. Părea să poată cuceri orice fată își dorea. Pe mama a cucerit-o fără ca măcar să-ncerce. Locuia cu el, îl vedea zilnic și a început să îl iubească în tăcere fără să spere vreodată că o să-i dea vreodată atenție. Ba mai mult, el, care o trata cu blândețe, ca pe o soră, apela deseori la ea ca să îl acopere la telefon când le suna pe iubitele cu *tați răi*. Genul care nu te lasă să vorbești la telefon sau să ieși cu băieți. Hm, acum că scriu asta, îmi sună cunoscut. Revenind la mama, ea era cea care le suna pe iubitele din adolescență ale tatălui meu să îl treacă de testul *taților răi*.

Tata nu știa că îl iubește și, prin urmare, își vedea nestingherit de cărți, de profesoarele tinere și elevele cele mai deștepte din liceu. Îl atrăgea inteligența, așa cum și el atrăgea, la rândul lui, prin asta. Partea curioasă — așa cum a fost pentru mine niște ani după ce

le-am aflat povestea — e că mama nu avea o inteligență sclipitoare, dar era sânguincioasă și avea un suflet foarte bun. Era cu siguranță lipsită de orice interes pentru tata. Cum de s-a născut totuși cuplul ăsta improbabil?

Aici vine partea despre care mi-a povestit doar tata. Nu știu ce a știut mama despre asta și cât. Gândindu-mă mai bine, chiar dacă nu i s-a spus, trebuie s-o fi simțit. A simțit că nu a cerut-o de nevastă din iubire, ci pentru un gen de confort psihic pe care *backgroundul* lui tata i-l cerea. Un confort psihic de care el avea nevoie. A fost odată ca niciodată când, în tinerețea lui, tatăl meu s-a îndrăgostit de... o curvă, așa mi-a spus. O fată precoce, inteligentă și... versată. *Ooook, tată, nu țineam să știu asta neapărat, dar dacă tot ai început, continuă.* Căutam mereu să evit discuțiile astea sau încercam să-l iau peste picior când tata se apuca să fie prea deschis cu mine, dar în același timp îmi plăcea să îl ascult. Mereu m-a intrigat viața lui. Asta chiar și mult timp după ce a murit. Se îndrăgosti-se de femeia care, se pare, l-a dus în pragul sinuciderii. Mai multe nu îmi amintesc, ori nu am înțeles, sau nu mi-a zis clar. Nu știu dacă l-a înșelat sau dacă nu era decisă ce voia de la el, ori ce simțea pentru el. Știu doar că era o curvă inteligentă. Atunci cum de-a ajuns să o aleagă pe mama, te-ntrebi. Și eu m-am întrebat mult timp. Eu cred că, după întâmplarea asta, tata, în

loc să se sinucidă, a luat-o puțin razna, dar, cu fărâma de rațiune care îi mai rămăsese atunci, a luat în calcul două scenarii. Fie continuă să se îndrăgostească de genul lui de tipe, versate, inteligente și... curve, fie își alege o fată liniștită și cuminte și nu mai riscă nimic, chiar cu prețul de-a nu mai simți fiorii unei iubiri ne-bunești. Teoria mea e atât de simplă. Și-a dat seama că mama era singura opțiune sigură: o fată cuminte și liniștită, cum voia el. Așa că, la vârsta de douăzeci și patru de ani, i-a trimis o scrisoare în care o cerea de soție. Asta amândoi mi-au povestit-o. El era în București, ea în casa părinților lui din Arad. Mama nu urmase vreo facultate, dar a mai rămas în gazdă acolo pentru că se înțelegea bine cu viitorii socri, deși nu știuse, până la vârsta aia, că îi vor fi devenit socri. O iubeau ca pe o fiică, așa că au încurajat-o să rămână până când strângea un ban sau se ivea o altă oportunitate. Oportunitatea s-a ivit, dar cei mai mulți nu au considerat-o chiar așa.

A acceptat imediat cererea în căsătorie, deși toate rudele din partea tatălui meu i-au spus că nu e bine ce face. Era un golan și n-o merita. Ea, în schimb, îl iubea pe ascuns de zece ani, iar atunci când era curtată de către vreun individ îl refuza mereu, comparându-l cu tata. Frumos din partea ei, nu-i așa? Și-a zis *da*. Nici bunicii mei n-au fost prea fericiți cu alegerea pe care a făcut-o, pentru că, din câte mi-a povestit chiar ea, o

promiseseră părinților unui băiat din sat. Asta e, n-a fost să fie. Mama l-a ales pe tata și nu a ținut cont de niciun sfat care ar fi împiedicat relația asta. A fost primul ei bărbat. Și asta, după ce s-au cununat. Totuși, cred că gluma tatălui meu legată de virginitatea pe care ar fi trebuit să o pierd la douăzeci și patru de ani nu avea legătură cu vârsta la care s-a căsătorit el cu mama. Sau nu știu. Cert e că așa am venit eu pe lumea asta. Și tot de la ai mei știu că am fost cel mai dorit copil din univers. Dacă n-ar fi putut rămâne gravidă, spunea tata, ar fi părăsit-o pe mama pentru o femeie care să-i poată face copii. Tot el, ateu fiind, recunoștea că se trage din cimpanzei și că din acest motiv gândește ca unul. Avea două reguli clare. Prima: dacă nu ai urmași ești degeaba. A doua: nimeni nu se atinge de femeile familiei tale. Cu mama i-a ieșit fără vreun efort deosebit, cu mine a fost mai complicat. Nu i-a prea mers. După moartea lui am avut niște ani în care cred că l-am făcut să se zvârcolească în mormânt.

Bisexuală reprimată singură la părinți

Tata a murit pe neașteptate de la un accident vascular cerebral. Deși în ultimul an și jumătate starea lui de sănătate se avariase destul de mult, atacul i-a șocat pe toți. Dacă mai răbdam puțin, murea liniștit pentru că nu se atinsese nimeni de mine. Dar soarta face ca eu să-mi fi pierdut virginitatea în anul în care

a murit el. La mine s-a-ntâmplat în ianuarie, el s-a dus în octombrie. Ghinion. Evident că nu i-am zis în gura mare, din moment ce făcusem o obsesie din a crede că dacă nu am grijă până la douăzeci și patru de ani, o să se abată o nenorocire asupra mea. Dar nu știu cum a reușit să găsească, pe la mine prin cameră, o folie de anticoncepționale, faimoasele Marvelon, pe care în acele timpuri medicii ginecologi le dădeau gratuit tinerelor începătoare. Plecasem câteva zile la munte, iar el probabil se plictisea acasă și le-a găsit. Când m-am întors, tata m-a întâmpinat cu o palmă și apelativul *curvo*. Aveam șaisprezece ani. *Dude*, ce-i în neregulă cu tine? Și, la câteva luni, a murit.

Tot ce mi-a zis mama despre acel moment — adică despre pierderea virginității mele — a fost să am grijă să nu mă las călcată în picioare de băieți. Era înfiorător de pudică, nu putea nici măcar să pronunțe cuvântul sex. Ea a mai trăit vreo doi ani, după care s-a stins din cauza unui blestemat de cancer la sân. Pe care se pare că *il avea dintotdeauna sau ceva* — mă ofticam, cu ironie amară, în sinea mea — din moment ce, refuzând să o opereze, niciun medic nu i-a mai dat șanse. S-a chinuit jumătate de an cu chimioterapie, apoi s-a dus. Doar unchiul meu din partea tatălui a fost alături de ea când a închis ochii, eu nu mai eram în oraș. După ce am terminat liceul din Arad am plecat la studii în București și nu m-am mai întors. Unchiul

meu a fost alături de ea în toate cele șase luni, iar eu o vizitam numai în weekend-uri și mă prefăceam că este totul în regulă. Așa cum tot făcusem de-a lungul vremii, de altfel, de când mi-am luat zborul la facultate. Ea nu mi-a cerut niciodată nimic, nu m-a întrebat niciodată nimic, nu a fost în niciun fel intruzivă. Am chemat-o eu la mine la București, într-un weekend, să vadă unde m-am mutat, iar dacă nu aș fi luat eu inițiativa, ea nu s-ar fi invitat. A fost atât de discretă — și asta în toate privințele vieții pe care a trăit-o. Dacă n-ar fi fost tata, eu n-aș fi știut mare lucru despre ea, în afară de ceea ce se vedea și ceea ce respira prin toți porii: corectitudine și bunătate.

Corectitudinea am moștenit-o de la ea. Dacă-ți cer vreodată bani împrumut, poți să fii mai sigur că ți-i dau înapoi, exact la data stabilită, decât ești de culoarea șosetelor pe care le porți în momentul în care vorbim. Tata nu era chiar așa. Îmi amintesc că în ziua înmormântării l-au jelit mulți prieteni de-ai lui care îi împrumutaseră bani pe vecie.

Pe lângă faptul că sunt foarte corectă, așa ca mama, am luat ceva și de la tata. Dragostea de carte. Eu eram copilul ăla care când venea de la școală nu-și dădea jos uniforma până ce nu-și termina temele pentru a doua zi. Nu mâncam, nu beam apă. Îmi făceam temele, apoi îmi vedeam de ale copilăriei. Nu am ținut-o chiar așa până în liceu, dar mă pot lăuda cu rezultate onorabile,

așa că ai mei au avut întotdeauna motive temeinice de mândrie. Nu țineam neapărat la asta, pentru că eram destul de sigură pe mine încă de mică. Un copil înfipt, cum ar zice unii, dar apreciam la ei faptul că fiecare notă era un prilej de sărbătoare. Țin minte că tata — hai că nu a fost doar personajul negativ — când luam note mari la tezele importante mă ducea la cofetăria de peste drum de blocul în care locuiam. Și, dacă nu ieșeam, sărbătoream toți trei — eu, mama și cu el — în casă. Nu îmi amintesc ca părinții mei să-mi fi reproșat vreodată ceva. Palma aia și *curvo* intră la reproșuri?

*

Vanda a păstrat tradiția notelor bune și la Facultatea de Management în Marketing pe care a urmat-o, chiar dacă acolo nu îi mai sărbătorea nimeni reușitele. Dacă prin reușite nu înțelegem înțepăturile pe jumătate răutăcioase, pe jumătate admirative, venite din partea colegilor care, prin apelativul *tocilară*, țineau să îi arate că o remarcă. Chiar dacă a rămas singură, nu a uitat cât de importante erau micile ei victorii pentru familie și datorită părinților a ajuns să creadă în succesul profesional din ce în ce mai mult, asta determinând-o să aspire la un statut social peste medie. Așa se face că imediat ce a terminat anul întâi a ajuns să lucreze într-o multinațională despre care *nu există om pe lumea asta să nu fi auzit* cum, pe de o parte, glumea ironic și pe de altă parte afirma cu mândrie.

Dacă ar fi fost întrebată, n-ar fi știut să spună în ce moment și-a dat seama că pe primul loc în ierarhia valorilor ei se afla cariera, ba ar fi zis, mai degrabă, că e ceva cu care simte că s-a născut. Nu și-a dorit nicio dată copii și nuntă. Dar un job *bazat*, da. Întotdeauna. În rarele ocazii când s-a întrebat cine a învățat-o să gândească așa, sau de unde a moștenit asta, n-a reușit decât să speculeze. Își imagina că era pur și simplu personalitatea ei, ținea mult la autenticitate și se fălea gândind că era posesoarea unei atitudini mereu câștigătoare, fără să-și fi pus vreo secundă problema dacă era cu adevărat așa sau doar își inventa un mod de-a ascunde pierderile pe care le-a avut.

Chiar dacă nu ar fi recunoscut față de nimeni că iubirea pentru succesul profesional i-a fost indusă, era totuși conștientă că, fiind singură la părinți, ai ei nu au avut cu cine să o compare, dar, în același timp, au avut mereu motive de mândrie, toate legate de rezultatele ei școlare. Un copil-trofeu. Reușitele profesionale de mai târziu i-au fost tatuate pe creier fără să știe nici clientul, nici tatuatorul, cel din urmă fiind mai ales tatăl Vandeii. El iubea femeile inteligente, iar Vanda a simțit asta dintotdeauna. În același timp, știa că mama ei nu ar fi avut nimic de comentat dacă ar fi rămas vreodată repetentă. A vrut să fie pe placul unui tată-călău fără să-și dea seama, s-a îmbătat cu o validare obținută fără efort, continuând, după pierderea

lui, să o caute iar și iar de cele mai multe ori cu un preț prea mare.

*

Oricum, pe lângă carieră, am avut timp și de hobby-uri și așa am descoperit salsa, într-o zi pe la începutul celui de-al doilea an de facultate. O colegă dintr-o altă serie — de care mă îndrăgostisem eu tare pentru că era minunată și frumoasă și deșteaptă și avea un puternic *je ne sais quoi* și pe care ajunseseam să o urmăresc, la propriu — a spus într-o pauză, între cursuri, că trebuie să plece mai devreme pentru ca *azi are salsa*. Eu, mai mult ca să mă bag în seamă cu ea, am întrebat-o ce face la salsa. Cu un zâmbet de milioane, a răspuns simplu: dansez. *Aș vrea și eu să văd cum e*, i-am spus, *chiar dacă nu cred c-o să-mi placă*. În ziua aia am plecat și eu mai devreme de la seminar.

Fac o paranteză să elucidez puțin cum stă treaba cu îndrăgostirea mea de această minunată Georgiana. Când eram la grădiniță, aveam două prietene foarte bune, cu care mă jucam cu păpușile, de-a v-ați ascunselea, jucam roluri din telenovele, făceam parada modei în scara blocului. Ce face tot omul pe la șase spre șapte ani. Și tot atunci, eu cu cea mai mică dintre ele — erau surori — ne-am atins limbile. De curiozitate. Să vedem cum e, adică. Și de-atunci nimic, dar am rămas cu gândul. În afară de ele, mai aveam și alte prietene. Și când am mai crescut, dar nu prea